

gyar erekben, hogy szörnyű betegségek bacilusait irtsam ki onnét. És hiába van Joseph Conrad és Zola és Anatole France, és hiába van Goethe és Shakespeare, mert én mégis szenvedek, és ők mind nem tudják elfeledtetni velem mindazt a szenvedést, ami bennem, szerencsétlen magyarban zuhog és kiált: — Élni akarok!

De csak mászni tudok egyelőre.

Ne mondja senki tehát, hogy még azt sem tudok!

Erdélyben megint ősz van: az élet és a halál beszélnek egymással. Én az ő árnyékukban gondolkok Kosztolányira, az *Őszi koncert* költőjére, és ő bizonyára meg fog érteni engem, aki nem tévedek már az ifjúság menthető hirtelenségével, mert olyan öreg vagyok már, mint a magyar nép vágya, amellyel immár nagyon türelmetlenül szeretne élni.

Bocsásson meg nekem tehát, ha elrontottam volna a kedvét, de Dózsa György sem gondolt Krisztusra, amikor sütötték, pedig volt olyan nagy felette, mint énefeletem Goethe.

Ez emberi és magyar dolog.

Számomra ez az irodalom szelleme.”

Ez utóbbi vallomáshoz kétség nem férhet. Nem idejétmúlt, ma is elgondolkoztató felismerés ez. Egy különös írói sors megszenvedett s közös cselekvésre hívó igazsága.

Z. SZALAI SÁNDOR

LELKES ISTVÁN: STÁCIÓ A LOVAK KÁLVÁRIÁJÁRA